

raspametila od straha, što nije ni bilo čudo. Još manje mu je padalo na pamet da je odbije. Pre svega pet noći smišljao je da joj razbije lobanju kockom iz kaldrme, no to nije značilo ništa. On pomisli na njeno nago, mlado telo, onakvo kakvo ga je video u snu. Ranije mu se činilo da je zalučena kao i sve ostale, glave nabijene lažima i mržnjom, trbuha punog leda. Na pomisao da je može izgubiti, da mu belo mlado telo može izmaći, zahvati ga neka groznica. Od svega se najviše bojavao da će se ona jednostavno predomisлити ako mu ne uspe da uskoro uspostavi vezu s njom. No fizičke prepreke su bile neopisive. Bilo mu je kao čoveku koji je matiran a hoće da povuče potez. Kud god da se okrene, naletao je na telekran. U stvari, njemu su svi mogući načini stupanja u vezu već bili prošli kroz glavu pet minuta pošto je pročitao poruku; ali sad, kad je imao vremena da razmisli o svemu, on ih ispita jedan po jedna, kao da ređa instrumente po stolu.

Onakav susret do koga je došlo tog popodneva očigledno se nije mogao ponoviti. Da je radila u Odeljenju dokumentacije bilo bi relativno lako, ali on je imao samo bledu predstavu o tome u kom je delu zgrade smešteno Odeljenje proze, a nije imao ni izgovora da se tamo pojavi. Kad bi znao gde ona stanuje i u koje vreme izlazi s posla, mogao bi udesiti da je sretno na putu do kuće; ali pokušati da je otprati kući nije bilo sigurno: morao bi stajati pred Ministarstvom besposlen, a to bi smesta palo u oči. Pisati joj preko pošte nije dolazilo u obzir. Po pravilu koje čak nije ni bilo tajno, sva su pisma bila otvarana. U stvari je vrlo malo ljudi i pisalo pisma. Za poruke koje je katkad bilo potrebno poslati postojale su štampane dopisnice sa dugim listama fraza; nepotrebne su se precrtavale. Bilo kako bilo, on joj nije znao ni ime, a kamoli adresu. Najzad zaključi da je menza najsigurnija. Ako bi je zatekao samu za stolom, negde u sredini prostorije, ne previše blizu telekrana, i uz dovoljno glasan žagor okolnih razgovora -ako bi ti uslovi potrajali svojih trideset sekundi, postojala bi mogućnost da izmene nekoliko reči.

Celu nedelju dana posle te večeri život je bio kao nemiran san. Prvog dana se pojavila u menzi tek kad je on izlazio, pošto se pištaljka već bila oglasila. Verovatno je bila prebačena u neku kasniju smenu. Mimoišli su se bez ijednog pogleda. Sledećeg dana je bila u kantini u običajeno vreme. Ali sa tri druge devojke i neposredno ispod telekrana. Zatim se tri strašna dana uopšte nije pojavila. Njemu su i duh i telo trpeli od nepodnošljive osetljivosti, od neke vrste providnosti, koja je svaki pokret, svaki zvuk, svaki dodir s okolinom, svaku reč koju je morao izgovoriti ili saslušati, pretvarala u agoniju. Čak ni u snu nije mogao sasvim pobeći od njene slike. Tih dana nije ni doticao dnevnik. Ako je nalazio ikakvog olakšanja to je bilo u radu, gde se katkad mogao zaboraviti i po deset minuta. Apsolutno ni po čemu nije mogao saznati šta joj se desilo. Nije se mogao raspitati ni na koji način. Možda je bila isparena, možda je izvršila samoubistvo, možda je premeštena u sasvim drugi kraj Okeanije; a najgore i najverovatnije od svega, možda se jednostavno predomislila i rešila da ga izbegava. Sledećeg dana se pojavila. Ruka joj više nije bila u zavoju; sad je oko zgloba imala traku flastera. Njegovo olakšanje je bilo tako veliko da se nije mogao uzdržati a da se za nekoliko sekundi ne zagleda pravo u nju. Dan zatim zamalo mu nije pošlo za rukom da stupi u razgovor s njom. Kad je došao u menzu, ona je sedela za stolom prilično udaljenim od zida, sasvim sama. Bilo je rano; menza još nije bila sasvim pun. Red se polako pomicao napred sve dok s Winston ne nađe skoro pred samim pultom, zatim zadržao dva minuta pošto je neko ispred njega protestovao da nije dobio svoju tabletu saharina. Kad je Winston podigao svoj poslužavnik i uputio se njenom stolu, bila je još uvek sama. On je nemarno išao prema njoj, tražeći očima mesto za nekim stolom iza nje. Delilo ih je ne više od tri metra. Još dve sekunde, i sve će biti u redu. Uto neki glas iza njega pozva "Smite!" On se učini da nije čuo. "Smite!" ponovi glas nešto jače. Nije vredelo. On se okrete. Plavokos mladić priglupa lica, po